

261

1709. «Τάξις τῆς νοδαρικῆς», τῆς νήσου Παξῶν,
ἐν 295, σ. 158–159.

262

1709. Κανουνναμέ Μυτιλήνης,
μνημ. ἐν 423, σ. 207, σημ. 1.

263

1710. Διάταγμα 12 Ἀπριλίου Ἑνετικῆς Γερουσίας,
ἐν 60, σ. 31, ἐν 378, σ. 48 καὶ ἐν 276, σ. 58 καὶ 106, ἐνθα παρατηρεῖται, ὅτι «ἡ διαταγή
αὕτη ἔλυσεν ὀριστικῶς καὶ διὰ παντός τὸ ζήτημα».
«Ὅσον εἰς τὰ συνοικέσια ἀνάμεσα εἰς ρωμαίους καὶ λατίνους, νὰ φυλάττηται τὸ διορισθὲν
ἀπὸ τὴν Γερουσίαν εἰς τοὺς 1599 Ἰουλίον 31, ὅτι νὰ μὴν ἔχουν νὰ ἐμποδίζωνται, μὲ ξεκα-
θάρισιν, ὅτι κάθε ἓνας ἀπὸ τοὺς νεονύμφους νὰ ἀκολουθῇ τὸ ἴδιον ἔθιμον ρητόν, τὰ τέκνα νὰ
ἀναθρέφονται εἰς τὸ ρητόν τοῦ πατρὸς. Ἡ ἱεροπραξία νὰ γίνεται κατὰ τὴν κατάστασιν
τοῦ ἀνδρός: Οὔτε ὁ ρωμαῖος νὰ εὐλογῇ τὴν λατίαν, οὔτε ὁ λατῖνος τὴν ρωμαίαν, χωρὶς ταῖς
ἀπόδειξαις καὶ μαρτυρίαις τῆς ἐλευθερίας. Καὶ ὡσαύτως εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διαζυγίου,
εἴτε χωρισμοῦ, ἢ ἐξέτασις καὶ ἀπόφασις νὰ πηγαίνη εἰς τὸν πρόεδρον ἐκεῖνον τοῦ ρητοῦ,
ὁποῦ μὲ τὴν προειρημένην τάξιν εὐλόγησε τὸν γάμον καὶ τὰ ἐξῆς».
(Σημ. Κατὰ τὴν βοῦλλαν τοῦ πάπα Λέοντος Ιου, ἐπικυρωθεῖσαν ὑπὸ Κλήμεντος Ζ' καὶ
κατὰ ἔγκρισιν τοῦ οἰκ. πατριάρχου, ἡ μикτογαμία ἐπετρέπετο μεταξὺ λατίνων καὶ ὀρ-
θοδόξων ἐν Ἑπτανήσῳ, Κρήτῃ, Κατάρῳ, Δαλματίᾳ καὶ Βενετίᾳ.
Πρβλ. ἀριθ. 93).

264

1710. Ἐγγραφον πΚ. Κυρίλλου Δ', πρὸς π. Ἀντιοχείας, περὶ
ἀσκήσεως συγκαταβάσεως τινὸς περὶ τὰ κωλύματα τοῦ γάμου,
ἐν 103, Α' σ. 177.

265

1710. Χρυσόβουλλον (οὐκάζιον) τοῦ τσάρου Πέτρου τοῦ Μεγάλου, τῆς 11
Μαρτίου, ὑπὲρ τῶν ἐν Νίζνῃ τῆς Ρωσσίας Γραικῶν,
ἐν 383, σ. 749.
«Πληροφορηθέντες παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου ἱερέως καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, ὅτι οἱ εἰς
Νίζναν Γραικοὶ καταδυναστεύονται παρὰ τῶν ἐκεῖ ἀρχηγῶν, καθυποβαλλόμενοι εἰς πᾶν
εἶδος φόρον καὶ ἀγκαρεύματος, εὐδοκοῦμεν καὶ ἐπικυρώνομεν τὰ προνόμια τῶν Γετμάνων,
θεσπίζοντες τὰ ἀκόλουθα :

α) Ἡ Ἐκκλησία τῶν εἰς Νίζναν Γραικῶν νὰ μὴν ἐνοχλῇται εἰς οὐδὲν καὶ νὰ εἶναι ἐλευθέρα ἀπὸ πᾶσαν δόσιν καὶ πᾶσαν ἔμμεσον ἢ ἄμεσον ἐπήρειαν.

β) Τῆς Νίζνας οἱ Γραικοὶ νὰ ὦσιν ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀπολύτως ἀνενόχλητοι καὶ κἂν εἰς νὰ μὴ τοὺς κάμνη κἂν ἐν κακὸν ἢ ἄδικον. Νὰ μὴ καταβάλωσι κἂν ἐν εἶδος φόρον, μήτε νὰ δίδουν ἄλογα πρὸς μετακίνησιν στρατιωτῶν ἢ ἄλλων βασιλικῶν ἀποσκευῶν. Ὡσαύτως αἱ αὐλαὶ καὶ τὰ ὀσπίτιά των νὰ μὴν ὦσι ποτὲ καταλύματα στρατιωτῶν.

γ) Τῶν ἀποθανόντων Γραικῶν τὴν περιουσίαν κἂν εἰς ξένος, παρὰ μόνον οἱ-συγγενεῖς ἐκείνων, καὶ εἰς ἔλλειψιν τούτων, οἱ σύντροφοὶ των νὰ κληρονομῶσι.

δ) Νὰ ταξειδεύωσιν ἀνενόχλητοι διὰ ἐμπορικὰς των ὑποθέσεις, ὅταν καὶ εἰς ὅποιον μέρος τῆς Ρωσσίας θελήσουν.

ε) Ἡ εἰς Νίζναν ἐκκλησία, ὡσαύτως καὶ οἱ λειτουργοὶ καὶ ὑπηρέται αὐτῆς νὰ μὴν ὑπόκεινται εἰς τὸν πρωτοϊερέα ταύτης τῆς πόλεως, ἢ ἄλλον τινὰ Ἑγούμενον, ἀμμὴ εἰς τοὺς κατὰ καιρὸν μητροπολίτας τῆς Κιοβίας. Οὗτοι μόνον νὰ ἔχωσι τὴν ἄδειαν καὶ ἐξουσίαν νὰ κρίνωσι τὰς μεταξὺ ἐκείνων τῶν ἐκκλησιαστικῶν διαφορὰς.

ζ') Οἱ κατὰ Νίζναν Γραικοὶ νὰ ἔχωσιν ἴδιον βουλευτήριον, ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸ τῆς πόλεως καὶ ἰδίους, παρὰ τῶν ἰδίων ἐκλελεγμένους βουλευτάς. Οὗτοι νὰ θεωροῦν καὶ νὰ ἀποφασίζουσιν πᾶσαν μεταξὺ αὐτῶν συμβαίνουσαν διαφορὰν, ἐξαιρουμένων μόνων τῶν κεφαλικῶν ἁμαρτημάτων.

Ταῦτα εὐδοκοῦντες καὶ προστάζοντες νὰ διαφυλάττωνται πάντοτε ἀπαρασαλεύτως, δίδομεν τὸ παρὸν χρυσόβουλλον τῇ κατὰ Νίζναν τῶν Γραικῶν Κοινότητι . . .».

266

1710(?)–1714(?)– « . . . τοῦ σοφωτάτου διδασκάλου καὶ μεγάλου ρήτορος τῆς . . . Ἐκκλησίας κυρίου Σπαντωνῆ, Διασάφησις τῆς κατὰ τριμοιρίαν κληρονομίας ἐννόμου ὑποθέσεως),

ἐν 65, σ. 172–173, ἐν 122, σ. 452–455 καὶ ἐν 39, σ. 21–23.

«Ὅταν ἀποθάνῃ θάτερον μέρος τοῦ ἀνδρογύνου, εἴτε ὁ ἀνὴρ, εἴτε ἡ γυνή, ἐπὶ ἐνὶ καὶ μόνῳ ἀνηλίκῳ παιδί, εἴτα ἀποθάνῃ καὶ τὸ ἀνήλικον, τότε γίνεται ἡ τριμοιρία, καὶ τὸ μὲν ἐν μέρος λαμβάνει τὸ ζῶν μέρος, εἴτε πατὴρ εἴτε μήτηρ· τὸ δὲ ἄλλο μέρος λαμβάνουσιν οὐχ ἀπλῶς οἱ συγγενεῖς, ἀλλὰ πάππος ἢ μάμμη καὶ τὸ τρίτον δίδεται εἰς ἔξοδα καὶ μνημόσυνα τῶν ἀποικομένων· ὅταν δὲ πάππος ἢ μάμμη οὐχ ὑπάρχῃ, δὸς εἰπεῖν καὶ πρόπαππος ἢ προμάμμη, οἱ ἄλλοι συγγενεῖς τοῦ θανόντος μέρους οὐ κληρονομοῦσιν, ἀλλὰ τὸ ζῶν μέρος ἐκ τοῦ ἀνδρογύνου, εἴτε πατὴρ εἴτε μήτηρ· ὅταν δὲ ἀποθάνῃ ἐν μέρος τοῦ ἀνδρογύνου, ἢ ὁ ἀνὴρ, ἢ ἡ γυνή, καὶ καταλειφθῶσι πολλὰ παιδιά ἀνήλικα, εἴτα ἀποθάνωσι καὶ τὰ παιδιά, εἰ καὶ ἀνήλικα εἰσὶ, τότε χώραν ἡ τριμοιρία οὐκ ἔχει· διότι θανόντος τοῦ ἐνὸς παιδίου, κληρονομοῦσι τὰ λοιπὰ ἀδελφία καὶ ὁ ζῶν γονεὺς, ὁ πατὴρ ἂν τύχῃ, ἢ ἡ μήτηρ ὥστε ἔλλειψεν ἐνταῦθα ἡ τριμοιρία. Ὅτι ὁ νόμος λέγει, ὅτι οἱ ἀνιόντες, οἱ προσεχέστατοι δηλαδὴ (ἂν δὲν εἶναι προσεχεῖς γονεῖς, πατὴρ, ἢ μήτηρ δηλονότι) τότε καλοῦνται οἱ πορρωτέρω, πάππος ἢ μάμμη καὶ οἱ ἀμφιθαλεῖς ἀδελφοί, καὶ τὰ παιδιά προαποθανόντων ἀμφιθαλῶν ἀδελφῶν, ὅλοι αὐτοὶ κληρονομοῦσι τὸν τελευτήσαντα, ὥστε ὅπου τὸ ζῶν μέρος ἐκ τοῦ ἀνδρογύνου προσεχῆς γονεὺς ὢν, καὶ τὰ ζῶντα ἀδελφία τοῦ ἀποθανόντος παιδίου κληρονομοῦσι καὶ ὄχι ἄλλος τις. Λοιπὸν ἐνταῦθα ἡ τριμοιρία χώραν οὐκ ἔχει. Ἡ τριμοιρία μάλιστα εἶναι